

Cugetări creștine

„Risipește banii ca să te bucuri de iubirea de oameni! Pentru că aceasta nu vrea să locuiască împreună cu banii. Ea se însoțește cu dăruirea, nu cu prezența banilor. Iubirea de oameni nu poate să locuiască la un loc cu iubirea de bani, corturile lor sunt despărțite. Deci nu te lupta să le împaci pe cele care nu se înghit una pe alta. Alungă iubirea de arginți cea chinuitoare dacă vrei s-o câștigi pe cea împărătească. Pentru că iubirea de oameni e împărăteasa care din robi ne face liberi. Cealaltă face exact invers. De aceea cu multă grijă s-o evităm pe prima și s-o primim pe cealaltă, și dincolo să ne învrednicim de Împărăția Cerurilor.” (Sf. Ioan Gură de Aur – *Comentariu la Epistola II Corinteni, XIX*)

Anunțuri

Mulțumim celor care s-au implicat în perioada **7–18 iulie 2014**, respectiv **6 octombrie–20 noiembrie 2014** la bunul mers al **lucrărilor de construcție** la lăcașul de închinare aflat sub ocrotirea Sf. Ioan Gură de Aur. S-a continuat între **23 februarie și 9 iunie 2015**, ajungându-se cu zidăria la cota **7,00 m.**, respectiv s-au realizat cupolele din cărămidă plină ce au fost acoperite cu beton, turnându-se în aceeași perioadă și centurile. Din **9 noiembrie** s-au reluat acțiunile de înălțare, pentru ca în ultima perioadă să fie efectuate lucrări premergătoare *turnării unei noi centuri*, lucrare înfăptuită în **24 noiembrie**; din **2 decembrie** s-a început lucrul la *structura metalică a viitoarelor grinzi*, manoperă finalizată în **10 decembrie**. Din **22 februarie 2016** s-a lucrat la pregătirea cu material lemnos a viitoarei etape, respectiv a zidăriei cu cărămidă plină. Vă rugăm să contribuiți, și pe mai departe, după posibilități, la edificarea bisericii parohiale!

BULETIN PAROHIAL HRISOSTOMUL **NR. 77, 29 FEBRUARIE – 6 MARTIE 2016**

Parohia Ortodoxă
Sfântul Ioan Gură de Aur
Str. Porțile de Fier nr. 52, 400569 Cluj-Napoca
web: www.parohiasfantulioanguradeaur.ro
Email: parohiasfioanguradeaur@yahoo.com
Preot paroh: Bogdan Sergiu Marian
Telefon fix: 0264 571 943
Telefon mobil: 0741 121 029

PROGRAM LITURGIC **SĂPTĂMÂNA LĂSATULUI SEC DE CARNE**

Luni, 29. II. 2016	Ora 8.00: Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur Ora 18.00: Rugăciunile de seară Ora 18.20: Acatistul Sf. Ioan Gură de Aur
Marți, 1. III. 2016	Ora 8.00: Liturghia Sf. Ioan Gură de Aur Ora 18.00: Rugăciunile de seară Ora 18.20: Acatistul Sf. Ioan Gură de Aur
Miercuri, 2. III. 2016	Ora 8.00: Rugăciunile de seară Ora 17.00: Acatistul Sf. Ioan Gură de Aur Ora 17.30: Taina Sfântului Maslu
Joi, 3. III. 2016	Ora 8.00: Rugăciunile dimineții Ora 18.00: Rugăciunile de seară Ora 18.20: Acatistul Sf. Ioan Gură de Aur
Vineri, 4. III. 2016	Ora 8.00: Rugăciunile dimineții Ora 18.00: Rugăciunile de seară Ora 18.20: Acatistul Sf. Ioan Gură de Aur
Sâmbătă, 5. III. 2016	Ora 8.00: Rugăciunile dimineții Ora 17.30: Acatistul Sf. Ioan Gură de Aur ORA 18.00: VECERNIA MARE
DUMINICA, 6. III. 2016, LĂSATULUI SEC DE CARNE (A ÎNFRICOȘĂTOAREI JUDECĂȚI)	ORA 7.40: ACATISTUL MÂNTUITORULUI ORA 8.00: UTRENIA ORA 9.30: LITURGHIA SF. IOAN GURĂ DE AUR ORA 18.00: VECERNIA ORA 18.30: ACATISTUL SF. IOAN GURĂ DE AUR

Programul poate suferi modificări datorită unor situații neprevăzute

Texte din Sfânta Scriptură

Duminica lăsatului sec de carne (A Înfricoșătoarei judecăți)

La Liturghie

Evangelia după Matei XXV, 31-46:

Zis-a Domnul: Când va veni Fiul Omului întru slava Sa și toți sfinții îngeri cu El, atunci va șede pe tronul slavei Sale. Și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre. Și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit; gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine. Atunci, dreptii Îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit? Sau însetat și Ți-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat? Și când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine? Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă: Întrucât ați făcut unuia dintr-acești frați ai Mei preamici, Mie Mi-ați făcut. Atunci va zice și celor de-a stânga: Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui. Căci flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau; străin am fost și nu M-ați primit; gol, și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M-ați cercetat. Atunci vor răspunde și ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit? El însă le va răspunde, zicând: Adevărat zic vouă: Întrucât nu ați făcut unuia dintre acești prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut. Și vor merge aceștia la osândă veșnică, iar dreptii la viață veșnică.

Comoara înțelepciunii

preluată din *Ziarul Lumina*, miercuri, 24 februarie 2016

Cu aripi slabe și vlăguite

Una dintre cele mai poetice povestiri din Pateric se găsește la avva Ioan cel Pitic.

Bătrânul povestește despre un monah care a avut o descoperire în stare de extaz. După modelul Sfântului Apostol Pavel, putem foarte bine presupune că cel căruia i s-a făcut această descoperire a fost însuși avva, dar din discreție și delicatețe a pus întreaga scenă pe seama unui monah oarecare.

Așadar, „a văzut trei monahi stând pe țărnul mării. Dinspre țărnul celălalt a venit un glas zicându-le:

– Luați aripi de foc și veniți la mine.

Doi dintre ei au făcut întocmai și au zburat spre celălalt țăr, în timp ce al treilea a rămas pe loc și a început să plângă și să strige. În cele din urmă i s-au dat și lui aripi, dar nu de foc, ci slabe și vlăguite. Tot cădea în valuri și se ridica și cu multe chinuri a reușit să ajungă până la țăr”.

Concluzia monahului, la capătul descrierii acestei viziuni, este devastatoare: „Așa este și generația noastră: zboară nu cu aripi de foc, ci cu aripi slabe și vlăguite”.

Pentru Părinții ascetici lumea în care trăim este într-o permanentă degradare. De la o generație la alta, harul se împuținează și intensitatea trăirii scade. Aripile de foc sunt la fel de îndepărtate cum e carul de foc care l-a ridicat la cer pe Sfântul Ilie. Celor de azi le-au rămas doar plânsul, strigătele și eforturile până la marginea deznădejdiei. Aici pare-se că se află soluția.

Dacă ne îndepărtăm puțin de cuvântul avvei Ioan și încercăm să aruncăm o privire mai largă, o să vedem în istoria spiritualității creștine cum izbucnesc, din loc în loc, centre duhovnicești și personalități incandescente, care pun totul în mișcare. Sunt ca niște erupții vulcanice: imposibil de trecut cu vederea, cu consecințe pe termen lung, uneori veșnice. Și tot ca niște vulcani se sting. Se transformă în școli sau în curente duhovnicești. Cenușa vulcanică produce un sol fertil. Marile personalități duhovnicești ajung să influențeze continente și generații întregi, chiar dacă forța trăirii lor nu mai este egalată decât, poate, într-o altă generație, într-un alt colț al lumii.

Biserica a știut mereu să prețuiască personalitățile excepționale și să păstreze memoria locurilor semnificative. Pustiul egiptean este unul dintre aceste locuri, la fel cum a fost deșertul Gazei sau pustiul Sinaiului. Toate au fost la vremea lor centre cu o imensă forță de iradiere, dar care s-au stins treptat. Probabil că nu exagerez când zic că astăzi Mănăstirea Sfântului Ioan Botezătorul de la Essex, din Anglia, este în aceeași situație. Explozia spirituală reprezentată de prezența părintelui Sofronie Saharov își arată în continuare roadele. Perspectiva este însă aceeași, focul care se transmite de la o generație la alta pâlpâie tot mai stins.

Evreii au o poveste similară. Se spune că într-o comunitate, în vremurile de demult, când se iveau o problemă, rabinul mergea într-un loc anume din pădure, aprindea un foc și zicea o rugăciune. Problema se rezolva. De la o generație la alta oamenii au uitat locul, nu au mai știut să facă focul și, în cele din urmă, nu și-au mai amintit nici măcar cuvintele rugăciunii. Un singur lucru mai făceau: își povesteau unii altora despre ce făceau rabinii de oarecând. Istoria se încheie cu următoarea frază: „Dar și atât era bine”.

E bine și că ne amintim. E măsura generațiilor noastre. E ceea ce facem și noi, plini de admirație pentru aripile de foc ale Părinților, în vreme ce facem eforturi să mergem înainte cu aripile slabe și vlăguite. (Paul Siladi)